„Ka meie peame asuma tagasi reisule," arvas Janilla.

„Jooske kiiremini, kiiremini!" kiiksatas imelik hääl nende ligiduses.

„Kes see peaks olema?" imestusid Peedu ja Maisi-Lii.

„See peaks tigu olema. Vaadake, siin ta ongi!" sõnas Janilla ja näitas enda kõrval seljatelgist väljarulluvat tigu.

„Põgenege ruttu, ruttu. Tuleb kohutavalt suur sügisevihmade ajajärk," manitses ta.

„Täname sind, hea ettekuulutaja. Ela hästi!" hüüdsid nad teole ja asusid kiiresti tagasijooksule.

Lossi ümbrus oli rändajatest täis kiilutud. Kuigi olid avatud lossi mitukümmend käiku, siiski ei mahutanud ta neid tuhandeid ootajaid kiiresti. Järjest valjemaks muutus ulgumine ja pragin lehetaevas. Ikka sagedamalt sähvasid punased välgud alla rohusse. Juba langes mõni üksik vihmapiisk lehtedest alla.

Põgenejad hullusid hirmust. Vanaema ja kuninganna manitsesid neid rahule ja korrale.

Viimaks olid kõik pääsenud lossi. Ülevalt lehte-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 105